

Juhász Róbert

MINDEN EGYSZERRE

Nem kell mutató.
Érezni mindent a garázs
falára szögelt naptáron.
Meztelen testek fordulnak
át havonta, az év változatlan,
elakadt.

A fűkasza a szomszéd
telken derékba töri a csalános
világhódító terveit, a borászat
előtti padon a turista véralkoholszintje
átlépi a határt, és megszólítja
jövedőbelijét, miközben
az ültetvény leveleit kiveri
a peronoszpóra.

Csapvizet iszom
babavizes palackból,
egy szörfös sziklának ütközik,
egy hasonló hangú férfi
remegve csinál bolondot
magából.

Eltévedt bombák csapódnak
lakóházak falába,
s egy kisfiú először
szólítja apunak a férfit,
aki hirtelen nem tudja, mit
is mondhatna.

ÉRBE ZÁRVA

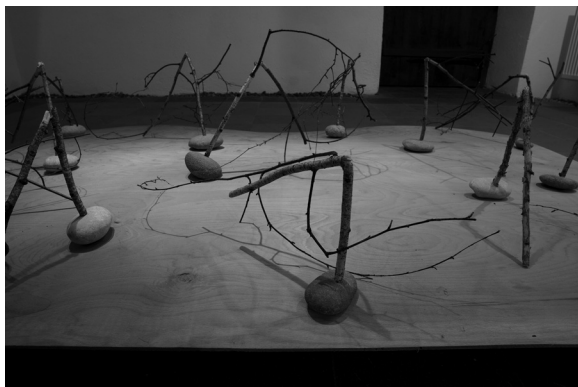
Hálás vagyok az éj sötétjének,
hogy elöntötte szeretett dombságomat,
nem kellett látnom, amitől félttem.

A hőség megsütött, most feltálat
a folyton rágó, kusza fogaknak. A teraszon
hallgatjuk az egymásnak eső
szarvasokat.

Elvonatkoztatnánk az ócska
párhuzamoktól, nem lehet, hogy
egy évszak ennyire belesüllyedjen
kikopott jelentéseinek
mocsarába.

Mit a folyó medrére
süllyesztettél belőlünk, folyton
a felszínre emelkedik.

Mi általad lettem, nem
érdem, hanem maradék.

Vihar